

trakter, som kunne paaføre Statskassen meget betydelige Udgifter. Jeg har sagt, at saaledes forudsatte jeg, Sagen stod, og det forudsætter jeg endnu, indtil jeg hører det modsatte, og hvis Sagen altsaa virkelig forholder sig saaledes, er der ikke noget at sige til den konstitutionelle Side af Sagen, saa er den i Orden, og saa kan altsaa Bevillingsmyndigheden tage sit Standpunkt til den, naar den kommer til at foreligge for den.

Men mit Standpunkt til denne Sag er allerede paa Forhaand givet, jeg mener, at der er ingen som helst Grund til at foretage den kostbare Omflytning af Troppeafdelingerne, men at vi udmærket godt kunne lade Soldaterne blive liggende i Fredericia, Nyborg og Helsingør, at det er uforvarligt at ville paaføre disse 3 Byer de store Tab, som de trues med. Naar man tænker sig en By som f. Eks. Helsingør, der er kuet saa langt ned som ingen dansk By, der er ikke en By i Danmark, hvor Erhvervslivet er saa nedbrudt som i Helsingør, hvor man tidligere har haft 1,200 Arbejdere ved Værftet, medens dette Tal nu er sunket ned til ikke stort mere end $\frac{1}{10}$ deraf, forstaar man, at tager man yderligere Garnisonen bort fra Helsingør, maa Helsingørs Borgere blive sort fortvivlede. Og der er ingen som helst Grund til af militære Hensyn at trække Garnisonen bort fra Helsingør og lægge den 1 Mil eller $1\frac{1}{2}$ længere inde i Landet, i Hilerød. Jeg vil derfor haabe, at denne Sag maa forløbe paa den Maade, at de 3 Garnisonsbyer faa Lov at beholde det Mandskab, de have, og at Staten dermed spares for disse meget betydelige Udgifter.

Det har sikkert for alle været en højst ubehagelig Overraskelse, at der kom et saadant Efterkrav paa $8\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Men vi maa være forberedte paa, at det ikke bliver det sidste, der vil sikkert komme flere Overraskelser af samme Art, og vi se, hvorledes Militærvennerne allerede nu forberede en ny Overraskelse i Form af Militærmusikken. Vi troede, vi havde sparet den, men kender jeg altsaa disse Militæristers Ihærdighed ret, vil det ikke vare længe, før de faa den Sag bragt ind her paa Rigsdagen, saa at der igen kommer et nyt og stort Regningskrav. Da vil jeg haabe, at vi maa have en Forsvarsminister, der kan holde igen, vise sig standhaftig, hvis de skulde søge at besnære ham til at gaa med til saadanne store Udgifter.

Jeg skal saa til Slutning omtale en Udtalelse, som er fremsat af Socialdemokratiet, og som findes aftrykt i Betænk-

ningen. Vi udtale i denne vor Misbilligelse af de stærkt stigende Militærudgifter, og det have vi ogsaa Grund til. Naar vi f. Eks. se i den Opgørelse, som er fremsat fra det radikale Partis Side, vil man se, hvor vældigt Militærudgifterne ere stegne siden 1904—05, at de ere stegne fra 21,1 til 35,5 Mill. Kr., og saa maa jeg dog tilføje, at de Radikale ikke have medtaget alle Militærudgifterne, de have langt fra regnet for højt. Der er Militærudgifter f. Eks. paa § 6: Fribefordring af Soldater. Der er Militærudgifter paa § 26 under Finansministeriet, der ligeledes burde have været medtagne, saa man kan ikke beskyldte det radikale Parti for, at det har regnet for højt. Det har tværtimod regnet for lavt, thi hertil maa føjes de Militærbevillinger, der blive en Følge af Tillægsbevillingsloven. Det er derfor saare naturligt, at man udtaler sin Misbilligelse af disse stærkt stigende Militærudgifter.

Vi Socialdemokrater ere imod dem af principielle Hensyn. Vi have her i Tinget stillet Forslag om Afrustning, Afskaffelse af alt Militærvæsen, hvorved uhyre Summer vilde være sparede, og hvorved vi vilde være blevne fri for den finansielle Misère, hvorunder vi i Øjeblikket leve. Vi have haft den Glæde at se, at dette Forslag har vundet stærkere og stærkere Tilslutning, ikke alene i vort eget Land blandt Vælgerne her, men ogsaa i Udlandet. Vi saa det paa sidste internationale Kongres, der blev afholdt i August Maaned i Fjor her i København, hvor netop de ledende socialdemokratiske Politikere fra alle de store Lande udtalte sig stærkt rosende om det danske Socialdemokratis Standpunkt, om, at vi her ere gaaede i Spidsen, have været det Parti, der først har indbragt denne Sag i et Parlament. Det, siger jeg, er for os en Glæde at se, hvorledes denne Tanke vinder Tilslutning ikke alene indenfor vort Lands Grænser, men ogsaa udenfor. Vi ere imod disse meget store Militærudgifter paa Grund af hele vor finansielle Stilling, de vældige Underskud, hvormed vi arbejde, Umuligheden af at skaffe Balance til Veje, og fordi vi Gang paa Gang maa gaa til Udlandet og gøre store Statslaan, hvorved Landets Anseelse nedbrydes, dets Kredit svækkes. De vældige Militærudgifter virke i det hele kuende paa vort Lands Erhvervsliv paa saa mange Omraader. Alt det har for os været Grund til, at vi bestemt maa misbillige den Politik, som Regeringen og dens Venner føre. Ligeledes standses det sociale Reformarbejde. Vi kunne jo læse rundt omkring